

Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéletében

Mennybemenetel 2021.

Köszöntés: „Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.” Zsolt 27:13-14.

Bibliaolvasás: „Első könyvemben mindazokat a dolgokat leírtam, Teofilusz, amelyeket Jézus kezdett cselekedni és tanítani addig a napig, amelyen felvitetett, miután parancsolatokat adott a Szentlélek által a választott apostoloknak, akiknek szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él: negyven napon át megjelent nekik, és az Isten országára tartozó dolgokról beszélt velük. Amikor együtt volt velük, meghagyta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják meg az Atya ígéletét, amelyről azt mondta: Hallottátok tőlem, hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban nemsokára Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. Amikor így együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izráelnek? Mire ő azt válaszolta: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig. Amikor ezeket mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elől. Amint távozásakor merően az eget nézték, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik így szóltak hozzájuk: Galileai férfiak, miért álltok itt az eget nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe.” ApCsel 1: 1-11.

Ima: „Ó, bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál, hogy megrendüljenek előtted a hegyek! Ahogyan a tűz meggyújtja a rőzsét, és fölforralja a tűz a vizet, úgy jelentsd ki nevedet ellenségeidnek, hogy reszkessenek előtted a népek, mint amikor rettenetes dolgokat cselekedtél, amelyeket nem vártunk; leszálltál, és a hegyek megrendültek előtted.

Kezdetől fogva soha senkinek nem jutott a fülébe, sem nem hallott, sem szemével nem látott más Istent kívüled, aki így cselekszik azzal, aki őt várja. Elébe méssz annak, aki örvendezik, és igazságosan cselekszik, és rád gondol útjaidon.

Íme, haragra gerjedtél, mert vétkeztünk. Régóta így vagyunk, bár megszabadulnánk! Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, és minden igazságunk olyan, mint a beszennyezett ruha. Elhervadunk mindnyájan, mint a fa lombja, és álnokságaink, mint a szél, elsöpörnek bennünket!

Nincs, aki segítségül hívná nevedet, aki fölserkenne, és beléd kapaszkodna, mert elrejtetted előlünk arcodat, és álnokságaink miatt megolvasztottál minket. És most, URam, Atyánk vagy te, mi vagyunk az agyag, te pedig formálónk, kezéd munkája vagyunk mi mindnyájan.

Ne haragudj túlságosan, URam, és ne emlékezz örökké álnokságainkra! Íme, tekints ránk, mindnyájan a te néped vagyunk. Szent városaid pusztává lettek: pusztasággá lett Sion, Jeruzsálem pedig kietlenné. Szentséges és ékes házat, ahol atyáink dicsérték téged, tűz perzselte föl. Minden elpusztult, amiben gyönyörködtünk. Hát még ezután is visszafogod magadat, URam? Hallgatsz, és így gyötörsz bennünket? Ézsaiás 64: 1-11.

Mond ezt nekünk és magzatainknak: „Én az Úr szemmel tartom az engem félőket, a kegyelmekben bizókat, hogy kimentsem lelküket a halálból, és az éhségben [is] eltartsam őket! Lelkünk az Urat várja, segítségünk és pajzsunk Ő. Csak őbenne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, amiképpen bízunk te benned.” Zsolt 33:18-21.

Bíztass, üdvözítésed nagysága szerint bíztass és mond most nekem is: „Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját; és én, - mondja az Úr - fölmagasztallak téged, hogy örököld a földet; és meglátsd, amikor kiirtatnak a gonoszok. Zsolt 37:34. (...) Várd hát az Urat, mert megszabadít téged! Péld 20:22.

Ige: „Grádicsok éneke.; A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számontartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéréiben. [Várja] lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt. Bízzál Izrael az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izraelt minden ő bűnéből.” Zsolt 130:1-8.

Urunk menybemenetelének zajos hétköznapiján ezernyi teendők szorításában és kényszerében valahogyan nem az Atya Isten jobbján uralkodó, de értünk eljövő megdicsőült Isten Fia hozzánk való eljövételét várják. Rosszabb, hogy még a bennünket szemmel tartó, az imádságainkat meghallgató Urat sem várjuk, aki az Igében, a közösségben és bűneink bocsánatában jelen meg; vigasszal és emel önmagához. Így lesz igaz Urunk Jézus kérdése, amikor reá kérdez a szeretetben meghidegült nemzedékünk állapotára és így szól:

- „Vajon Isten valóban nem szolgált-e igazságot választottainak, akik éjjelnappal hozzá kiáltanak segítségért, vajon megvárja-e őket? Mondom nektek, hogy bosszút áll értük hamar. De vajon talál-e hitet a földön az Emberfia amikor eljön?” Lukás 18: 7-8.

Tény és való, hogy „nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak [גֹּרָל] (góral) 1) sors, 2) sorsolás, sorsolással kijelölt birtok, osztályrész] örökségén, hogy rosszra (ne) nyújtsák ki kezeiket az igazak. Zsolt 125: 3.

Mit tegyünk hát mennybemenetel zajos hétköznapijának ünnepén, amikor nem Urunk közelségét, hanem a bennünket bűnre és reménytelenségre ostromozó gonosz kényszerítéseit érezzük és valahol a lelkünk legmélyén, már teljesen elfeledve az Úr igazságszolgáltatására, bosszújára és megjelenésére éhezünk? Bizony a lelkünk ebben a halálban és az éhségben vesztegel! Bárhova nézünk, rosszat látunk, bárhova nyúlunk a pusztulással találkozunk; a szétdobáló gonosz választ el Urunktól és egymástól, ez a mi mélységünk és nyomorúságunk, amikor megállunk Urunk ítélszéke előtt. Igazságáért kiáltunk, de igazsága előbb bennünket vizsgál meg és állít a Krisztus bírói széke elé! Szeretnénk itt az Úr megigazítottjaiként felemelkedni Krisztussal, de amikor magunkra tekintünk, csupán a nyomorúságunkat érezzük. ekkor így kiáltunk:

„Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus (...)!” Róm 7:24-25.

Mennybemenetel ünnepén a hit által, kell magunkhoz vennünk bűneink, bocsánatát, a kegyelmet, az igazságosságot, mennyei állampolgárságunkat és örök életű örökségünket. Ebben a felemeltetésünkben már most meg kell tapasztalnunk ama tökéletes felemeltetést, amit elhoz magával az Úr, az Ő értünk való eljövételének napján. Azt a napot nem tapasztalhatjuk, mert romlandó testünk megakadályoz, de akkor, az Úr hatalma szavával, átváltozunk és a halálból feltámasztott testben lépünk Mindenható dicsőséges Urunk és Istenünk színe elé!

Ragadjuk hát meg Istenünknek ezt a közelségét és érezzük meg, hogy Krisztusban már most az Úr Izraelje és mennyei Atyánk szeretett gyermekei vagyunk! Ámen.